

Rigsdagstidende.

1860. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 209.

Tolvte Session.

52de Møde.

Tirsdagen den 4de Decbr. Kl. 1.

(Fortsat).

Formanden (forts.): En anden Bemærkning, som jeg ogsaa finder mig foranlediget til at fremsføre, er, at det vel ikke kan undgaaes under disse Forhandlinger, at Mænds Stilling, der staae udenfor Forsamlingen, bliver berørt, da de ere indbragne i de Actstykker, der ligge for til Behandling, og som danne Grundlaget for Overveielser af den Beslutning, som man vil tage i denne Sag; men der er dog ved at berøre saadanne udenfor staaende Mænds Forhold en vis Takt at iagttage, og jeg vil derfor opfordre de Herrer til at være opmærksomme paa de Udtryk, de bruge i saa Henseende. Jeg finder mig foranlediget til denne Bemærkning navnlig ved Uttringer ogsaa af den sidste ærede Taler, idet han ved at omtale, hvad den ærede Indenrigsminister yttrede igaaar, nemlig at der skulde være udfastet Mistanke om, at de her paagjældende tvende Mænds Hænder ikke vare forblevne „rene“ ved disse Transactioner, yttrede, at han ikke deelte denne Mistanke, og søiede til, at foruden en anden af ham nævnt Grund var ogsaa den, at der „maaskee“ i disse Mænds Charakter var en Borgen derimod. Jeg troer ikke, at man vil kunne nægte, at der i en saadan Udtalelse ligger en Insinuation, som ikke er tilstedelig.

Winther: Maa jeg bede om Ordet for en kort personlig Bemærkning.

Formanden: Den ærede Rigsdagsmand har Ordet for en personlig Bemærkning.

Winther: Den høitærede Formand har taget Anstød af et Par af mine Uttringer; for det Første deraf, at jeg fandt, at Rigsdagen ingen parlamentarisk Betydning havde. Jeg forklarede dette nøiere, idet jeg sagde, at det gjaldt Sager af den Art, der kunne komme for i Geheime-Statsraadet og derved kom til at vedrøre Mænd, der ikke have noget Ansvar for Rigsdagen. Det var dette, jeg vilde betegne, og naar jeg har brugt denne Uttring, har det netop været i en Retning, som den høitærede Formand neppe vil finde utilstedelig. Dernæst meente den høitærede Formand, at man maatte vise en vis Takt ved at omtale Mænd udenfor Thinget, og han kom til at have mig mistænkt for ikke at have iagttaget en saadan Takt, ved at have brugt den Uttring, at de her paagjældende Mænds Charakter maaskee gav et Værn imod en Mistanke om, at deres Hænder med Hensyn til denne Sag ikke skulde være rene. Den høitærede Formand har troet, at jeg i disse Uttringer skulde have lagt den Situation, at der var mig Noget bekjendt om disse Mænds Charakter, der kunde gjøre det rimeligt, at deres Hænder ikke vare rene. Det har jeg ikke villet sige; — men den Tid, hvori vi leve, har viiit saa mange Exempler paa uventede Foretagender fra høitstaaende Mænd, at jeg herefter er meget mistroisk ligeoverfor alle Magthavere, og at jeg derfor aldeles ikke vil paaastaae med Bestemthed Noget, jeg ikke kender, og da jeg ikke paa denne Maade har den Ære at kende den ene af de omtalte